

Arrest

nr. 64 804 van 13 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 17 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE loco Mr. B. SOENEN en van attaché R.LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Bangladesh, meerbepaald uit Chandpur. U verklaarde lid te zijn van de studentenvleugel van de "BNP" (Bangladesh Nationalist Party). Op 17 maart 2010 zou er een aanslag zijn gepleegd op leden van de rivaliserende politieke partij, de Awami League (AL), tijdens een manifestatie. U was daarbij niet aanwezig, maar u werd wel valselijk beschuldigd van betrokkenheid in die zaak. Sinds die dag zou er een valse zaak tegen u lopen bij het Bengaalse gerecht, op basis van antioverheidsactiviteiten. U verbleef sindsdien op verschillende plaatsen en uiteindelijk verliet u Bangladesh op 3 oktober 2010. U reisde per vliegtuig via Italië naar België waar u op 7 oktober 2010 asiel aanvraagde. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een identiteitskaart neer, evenals verschillende diploma's, een attest van uw partij, een ziektecertificaat, een werkattest en drie bundels van gecertificeerde kopieën van gerechtelijke stukken over de valse zaak die tegen u hangende zou zijn.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) verwijst naar bepaalde informatie waarover het beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier. Daaruit blijkt dat u in Londen, Groot-Brittannië, op 21 juni 2010, een aanvraag voor een visum kort verblijf in België aanvroeg op de Belgische ambassade. Eveneens blijkt uit dit document dat u in juni 2010 in Groot-Brittannië verbleef met een studentervisum, geldig tot 31 november 2011. Bij confrontatie met deze informatie, bleef u volhouden dat u niet in Groot-Brittannië was geweest (zie gehoorverslag CGVS p.11 en 12). Indien u het CGVS niet de ware toedracht vertelt aangaande het ogenblik waarop u Bangladesh werkelijk verliet, evenals de wijze waarop u Bangladesh verliet, acht het CGVS zich niet meer in staat om een juist oordeel te kunnen vellen aangaande eventuele problemen bij terugkeer naar Bangladesh. Meer bepaald is het verlaten van Bangladesh met uw eigen paspoort naar Groot-Brittannië, mét een studentervisum, weinig verenigbaar met uw verklaring dat u in Bangladesh op actieve wijze werd gezocht door de Bengaalse overheid nadat er in maart 2010 een valse zaak op basis van antioverheidsactiviteiten lopende was.

Uw advocaat stelde zich de vraag of iemand anders uw paspoort gebruikte in Londen voor de aanvraag van een visum (zie gehoorverslag CGVS p.13). Vooreerst verklaarde u zelf dat u uw eigen paspoort achterliet in Bangladesh bij uw vertrek (zie gehoorverslag CGVS p.3). Dat veronderstelt dat niemand anders uw paspoort kan voorleggen in Londen in juni 2010. Daarnaast blijkt uit de visumaanvraag dat uw foto werd voorgelegd voor die aanvraag en dat uw handtekening op de aanvraag staat (zie visumaanvraag, groene map in het administratieve dossier). Verder staat op de aanvraag van het visum in Londen quasi een volledig hetzelfde email adres als hetgeen u opgaf tijdens het gehoor op het CGVS (zie bijlage gehoorverslag CGVS). Ten slotte legde u nooit uw eigen paspoort voor, noch een kopie, terwijl het in Bangladesh zou zijn én u contacten had met uw familie aldaar, zodat het CGVS kan vermoeden dat u uw eigen paspoort gebruikte om naar Groot-Brittannië te reizen en dat u met dat paspoort in juni 2010 in Groot-Brittannië was.

De door u neergelegde gerechtelijke documenten, die de valse zaak tegen u betreffen, zijn niet van die aard dat ze de beslissing in positieve zin kunnen ombuigen. Op basis daarvan zou u door de Bengaalse overheid worden gezocht sinds maart 2010. Zoals reeds aangegeven, zijn de vaststellingen niet in overeenstemming met de bevinding dat u in juni 2010 in Groot-Brittannië verbleef op basis van uw eigen paspoort én een studentervisum dat tot 31 november 2011 geldig is. U had tijdens het gehoor op het CGVS verklaard dat u niet met uw eigen paspoort kon reizen omdat er een zaak tegen u hangende was (zie gehoorverslag CGVS p.3). Deze verklaring houdt aldus geen steek. Daarbij merkt het CGVS op dat uw verklaringen over deze gerechtelijke documenten weinig overtuigend zijn. Zo verklaarde u dat u de documenten wel gelezen had. Daarop gaf u aan dat er uiteindelijk een beslissing van de rechtbank is (zie gehoorverslag CGVS p.10). Echter gaf u nadien aan dat u niet weet of er een veroordeling of een eindbeslissing is genomen in deze zaak, u wist zelfs niet of er al iemand was veroordeeld (zie gehoorverslag CGVS p.10). U verklaarde nadien dat de politie een onderzoek deed en dat volgens dat onderzoek de verdachten schuldig waren (zie gehoorverslag CGVS p.10). Het is dan ook bevreemdend dat u net voordien had verklaard dat de twee verdachten die al waren gearresteerd en dus volgens u schuldig bevonden werden in het politieonderzoek, reeds vrijkwamen op borg. Ten slotte werd u gevraagd waarom u, indien u niet aanwezig was op de manifestatie waar het incident plaatsvond, uw onschuld niet zou kunnen aantonen. Daarop verklaarde u dat uw advocaat, M.A. J.(...), u meedeelde dat u geen borg zou kunnen krijgen, hetgeen nog geen verklaring is waarom u uw onschuld niet zou kunnen aantonen (zie gehoorverslag CGVS p.11). De zaak was door de AL aangebracht om u lastig te vallen en ze zouden, zolang ze aan de macht zijn, u tegen werken, hetgeen nog niet wil zeggen dat u bij een proces in de rechtbank uw onschuld niet zou kunnen aantonen. Wat er ook van zij, uw kennis van de documenten is niet coherent en weinig concreet. Nergens in de documenten zit een vonnis of veroordeling door een rechtbank en nergens staat vermeld dat uw advocaat uw belangen zou hebben verdedigd in deze zaak. De naam van uw advocaat staat enkel vermeld als "notary public", voor het authentiek verklaren van deze kopieën. In het licht van bovenstaande vaststellingen aangaande uw paspoort en uw verblijf in Groot-Brittannië, doen deze vaststellingen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Daarnaast legde u identiteitsdocumenten, werkattest en ziektecertificaat en studieattesten voor die enkel uw identiteit, werk en uw studies bevestigen die hier niet ter discussie staan. De brief van uw moeder is een privé document dat niet uitgaat van enige officiële instantie en geen bewijswaarde heeft als dusdanig.

Op basis van bovenstaande bevindingen dient het CGVS dan ook vast te stellen dat uw relaas volledig ongeloofwaardig is en dat u er aldus niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De door u neergelegde documenten kunnen deze beslissing geenszins in positieve zin wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

Als eerste en enig middel voert verzoeker de schending van de motiveringsplicht aan onder art. 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Waar verzoeker verwijst naar de "guide des procédures et critères" van UNHCR meent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat hoewel deze proceduregids waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, hij geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn asielrelaas leugenachtige verklaringen heeft afgelegd, zoals hij in zijn Verklaring, gevoegd bij het verzoekschrift, toegeeft. Dit is door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) opgemerkt en verzoeker is hierop gewezen tijdens het verhoor waar hij zijn oorspronkelijke verklaringen heeft gehandhaafd. De Raad gaat niet uit van het adagium 'fraus omnia corumpit', en onderzoekt derhalve de gegrondheid van de vrees voor vervolging van verzoeker. Een vastgestelde fraude ondermijnt echter de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Er geldt derhalve in een dergelijk geval een verhoogde bewijslast voor verzoeker.

Verzoeker brengt aan dat er niet getwijfeld wordt aan zijn identiteit, herkomst, nationaliteit en zijn lidmaatschap bij de studentenvleugel van de "Bangladesh National Party" (BNP). Volgens verzoeker heeft hij wel degelijk een coherent relaas uiteengezet met betrekking tot zijn vervolgingsvrees in zijn land van herkomst. Hij brengt documenten aan over een rechtszaak die tegen hem zou lopen in zijn land van herkomst. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal op geen enkel ogenblik geoordeeld heeft dat deze vals zijn. De commissaris-generaal baseert zich op het feit dat verzoeker niet voldoende op de hoogte is van de zaak die tegen hem loopt. Hier wil verzoeker nog benadrukken dat er in asielzaken heel omzichtig moet omgesprongen worden met de bewijslast.

De raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères*

à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

In casu meent verzoeker dat de voorgelegde gerechtelijke bundel volstaat om zijn relaas te ondersteunen en de vrees voor vervolging in zijn hoofde aan te tonen. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is.

Vooreerst, zoals gesteld in de bestreden beslissing, is het weinig aannemelijk dat indien verzoeker gezocht werd, omdat er een gerechtelijk onderzoek tegen loopt hij met zijn eigen paspoort het land via de luchthaven zou kunnen verlaten. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift wel aan dat het niet is omdat men legaal uit het land is vertrokken dat er geen vrees voor vervolging zou bestaan. De Raad stelt vast dat verzoeker geen overtuigende argumenten geeft die de beslissing van de commissaris-generaal op dit punt weerleggen. De Raad schaaft zich dan ook achter dit motief.

Vervolgens is er door de commissaris-generaal opgemerkt dat het onderzoek dat volgens verzoeker tegen hem loopt betrekking heeft op feiten die in maart 2010 hebben plaatsgevonden. Terwijl uit een stempel in verzoekers paspoort blijkt dat verzoeker reeds op 29 januari 2010 het land verlaten heeft en naar Groot-Brittannië (GB) gereisd is. Verzoeker stelt dat hij het land heeft moeten verlaten omdat hij onterecht gezocht werd voor feiten die hij niet heeft gepleegd, maar uit het administratief dossier blijkt dat hij het land al verlaten had voor de aangehaalde vervolging zou begonnen zijn. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

De reden die verzoeker in zijn verzoekschrift geeft voor zijn vertrek uit GB en zijn komst naar België is onder meer dat hij door de grote Bengaalse gemeenschap in GB zich daar ook niet veilig voelde en nog steeds vervolging vreesde. Dit overtuigt niet. Verzoeker stelt ook dat hij er een advocaat raadpleegde die hem er op wees dat hij in GB geen asielaanvraag kon indienen omdat hij met een studentenvisum gekomen was en het best in een ander Europees land zou proberen. Verzoeker stelt ook de vraag waarom hij een zeker verblijfsrecht in GB op de helling zou zetten voor een onzeker verblijfsrecht in België? De Raad meent dat dit geen voldoende verschuiving is voor de herhaalde onware verklaringen van verzoeker.

Verzoeker voert verder nog aan dat hij er niet mee akkoord is dat de commissaris-generaal zijn gerechtelijke documenten niet verder heeft onderzocht. Hij vindt dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat verzoeker onvoldoende op de hoogte is van de details van zijn zaak. De commissaris-generaal zou ook uit het oog verliezen dat zijn zaak bij de rechtbank werd behandeld in zijn afwezigheid. Bovendien is het vanuit het buitenland moeilijk om op de hoogte te blijven van de ontwikkelingen.

Het is voor een asielzoeker normaal dat hij zoveel mogelijk moeite doet om van de algemene situatie in zijn land van herkomst op de hoogte te zijn, alsook, en in het bijzonder de evolutie van zijn persoonlijke problemen, omdat hij zijn relaas moet baseren op elementen aldaar die bij hem een reële vrees voor vervolging doen ontstaan. De vaststelling dat het moeilijker is om vanuit het buitenland de ontwikkelingen te volgen in zijn zaak, doet geen afbreuk aan deze redelijke verwachting. Verzoeker slaagt er niet in om details te geven in verband met het verloop van de zaak, hieruit blijkt een gebrek aan interesse en dit maakt het niet aannemelijk dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoeker.

Bovendien blijkt uit hetgeen hoger vermeld is dat er al meerdere elementen zijn die het asielrelaas van verzoeker, en de waarde van de gerechtsakten in het bijzonder in twijfel trekken. De Raad is dan ook van mening dat een grondig onderzoek van de genoemde documenten niet dienstig was en de beslissing niet in positieve zin zou beïnvloeden.

Verzoeker stelt dat hij een attest van de dokter bij zijn aanvraag heeft toegevoegd en dit het bewijs is dat hij het slachtoffer was van marteling door de politieke partij "Awami League" en zij hem gewaarschuwd hebben dat als ze hem een tweede keer zien ze hem zouden doodschieten.

De Raad stelt vast dat het administratief dossier (documenten, nr. 4) een "*sickness certificate*" bevat waarin gesteld wordt dat verzoeker littekens heeft die het gevolg zijn van fysieke aanvallen.

Verzoeker heeft een medisch verslag voorgelegd en uit dit verslag blijkt dat verzoeker diverse medische klachten heeft. Dit getuigschrift geeft geen aanwijzing van een mogelijk causaal verband met de door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Dit verslag is geen bewijs van de door verzoeker aangehaalde feiten van vervolging.

Uit het voorgaande volgt dat de bestreden beslissing weldegelijk steunt op motieven waarvan het feitelijke bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht is dus niet geschonden.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS